

พุกะ แป้น

เมื่อชีวิต ไม่อาจลิขิตได้
...ดังปลายพู่กัน

พิกัด
150463

พุกะ เบ๊อเนง

เรื่อง : หงส์ | เรียบเรียง : เอม กัญญ์ภา
ภาพประกอบ : ณัฐริกา ดอกแดง

ISBN : 978-616-940-958-8
พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2567

กำกับ | จัดพิมพ์ | รูปเล่ม
ซีดาบ (ธีรน้อย โสคติปิณฑะ)

200/74 หมู่ 5 ต.ฟ้าฮ่าม อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

Email : Chidahp@gmail.com
www.facebook.com/CHIDAHp

จัดจำหน่าย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ 0-2826-8000 | โทรสาร 0-2826-8699
www.se-ed.com

พู่กันเขียนสี

จากจิตดาบ

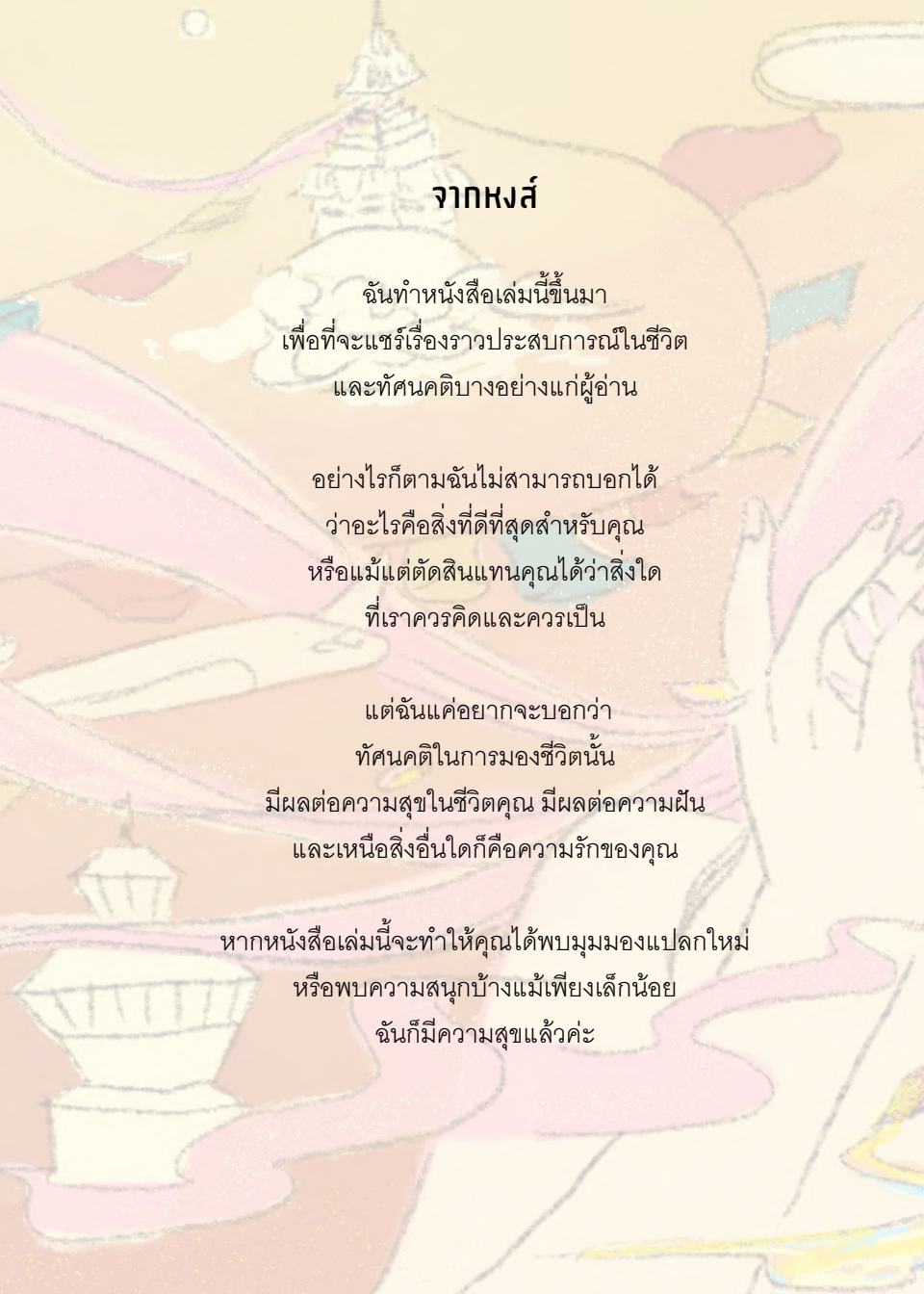
เรื่อง 'พู่กันเปื้อนสี'
เป็นเรื่องที่ยากสำหรับสำนักพิมพ์จิตดาบ

เนื่องจากเป็นเรื่องที่ทำทนายประเด็นหลัก
ที่สำนักพิมพ์สื่อสารมาตลอด นั่นก็คือการมีฟรีวิลล์
หรือการที่มนุษย์มีอิสรภาพในการเลือกเท่าที่ต้องการ

แต่ที่ตัดสินใจทำ คงเป็นเพราะโตขึ้นล่ะ
พอโตขึ้น มันค่อยๆ เห็นว่า
ชีวิต มันมีมากกว่าการ 'ต้องเลือกด้วยตัวเอง'

เรื่องราวของหงส์ ที่ถูกชะตากรรมพัดพาไป
อาจทำให้หลายคนได้ขบคิดถึงการมีชีวิตกันใหม่
ว่าหลายครั้ง แม้ชีวิตจะไม่ได้เป็นไปตามที่เราคิด
แต่เราจะพบหนทางมีความสุขได้เสมอ

จิตดาบ

จากหงส์

ฉันทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา
เพื่อที่จะแชร์เรื่องราวประสบการณ์ในชีวิต
และทัศนคติบางอย่างแก่ผู้อ่าน

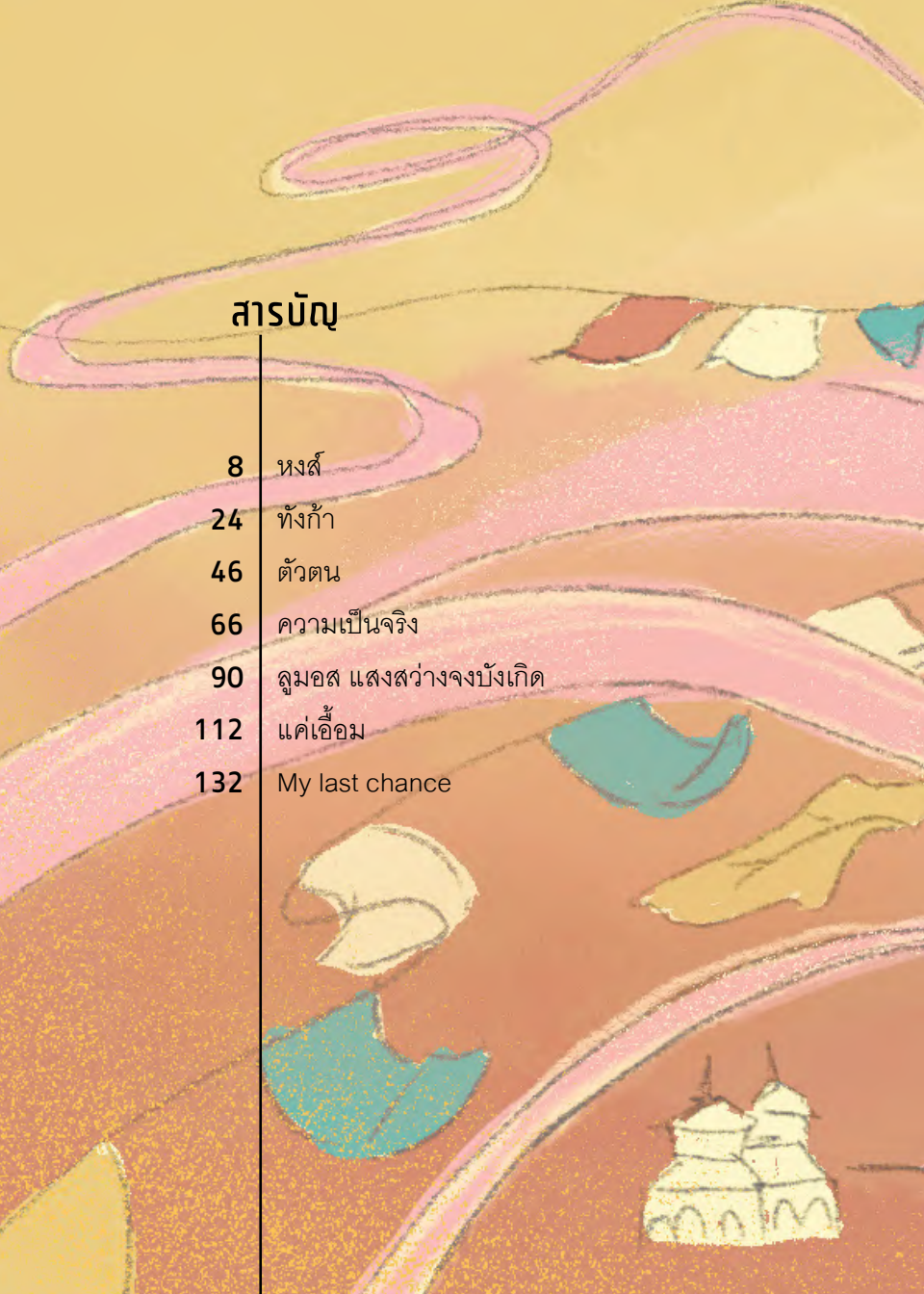
อย่างไรก็ตามฉันไม่สามารถบอกได้
ว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคุณ
หรือแม้แต่ตัดสินใจแทนคุณได้ว่าสิ่งใด
ที่เราควรคิดและควรเป็น

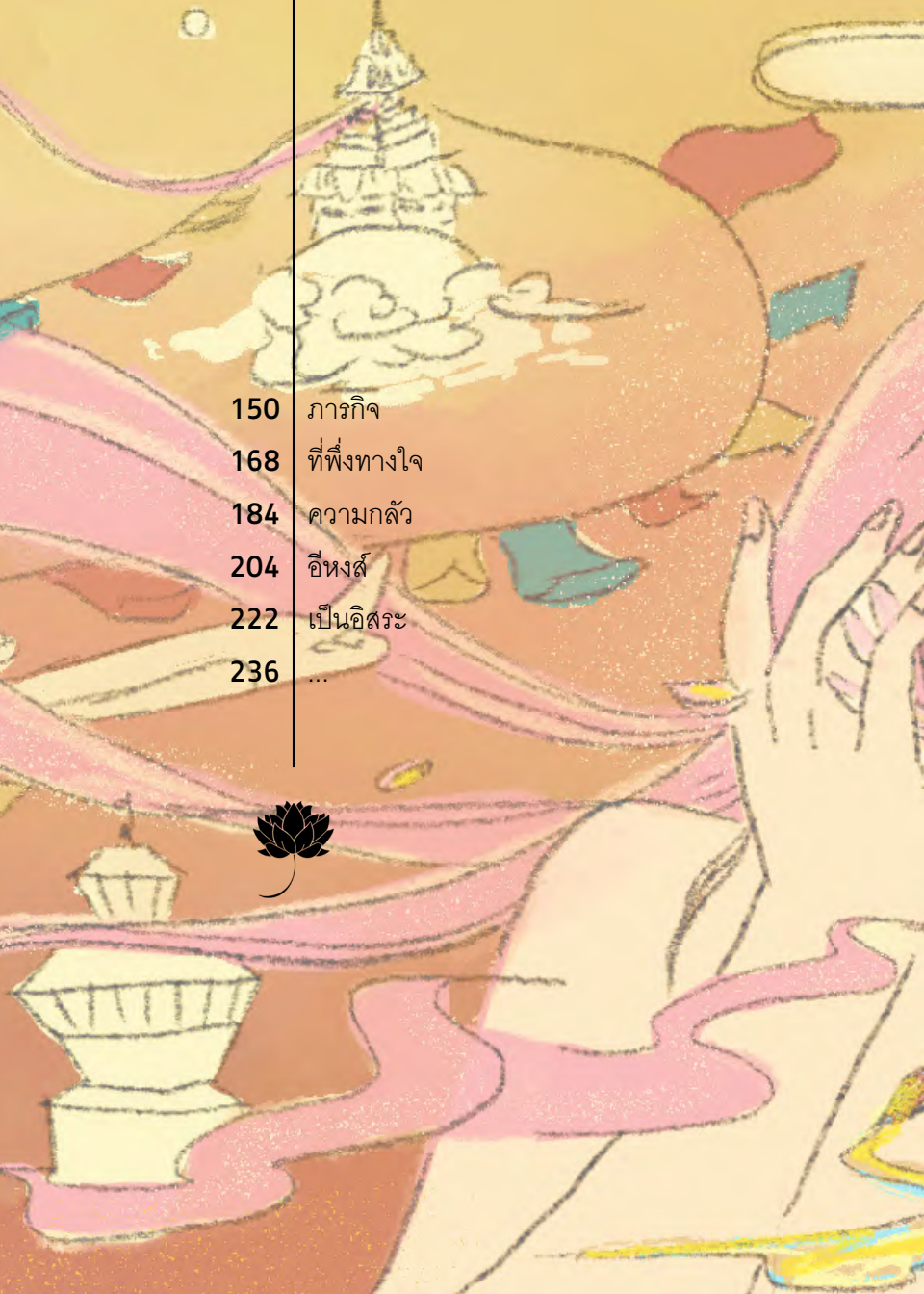
แต่ฉันแค่อยากจะบอกว่า
ทัศนคติในการมองชีวิตนั้น
มีผลต่อความสุขในชีวิตคุณ มีผลต่อความฝัน
และเหนือสิ่งอื่นใดก็คือความรักของคุณ

หากหนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณได้พบมุมมองแปลกใหม่
หรือพบความสุขบางอย่างแม้เพียงเล็กน้อย
ฉันก็มีความสุขแล้วค่ะ

สารบัญ

8	หงส์
24	ทิ้งก้า
46	ตัวตน
66	ความเป็นจริง
90	ลูมอส แสงสว่างจงบังเกิด
112	แค่เอื้อม
132	My last chance

150	ภารกิจ
168	ที่พึ่งทางใจ
184	ความกลัว
204	อิหังส์
222	เป็นอิสระ
236	...

“10 more minutes”

เสียงภาษาอังกฤษของชายฝรั่งที่เราเพิ่งได้เจอครั้งแรกเมื่อ 20
นาทีก่อน ที่สนามบินตริภูวัน บอกกับเราด้วยท่าทางเฉยเมย

แกนั่งหลังค่อมๆ อยู่ข้างเราบนรถเมล์ สายตามองไปข้างหน้า
หนวดที่ยาวเพิ่มลงมาเป็นคราทำให้เรารู้สึกถึงฤๅษี...

แต่ยังไม่แก่นะ และเป็นฤๅษีฝรั่ง

ฤๅษีฝรั่งที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันซะด้วย

ชื่อเขาออกเสียงว่าอีราฟ ชีราฟ จีราฟ... อะไรสักอย่าง คิดว่า
อย่างนั้น..

จริงๆ ก็ไม่ใช่เป็นคนแปลกหน้าขนาดนั้นหรอก... เราได้คอนแทกต์
ติดต่อเขามาตั้งแต่ที่ไทย เพราะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเนปาล เขาก็เสนอ
ตัวที่จะมารับเราที่สนามบิน

ตอนแรกที่เขาบอกว่าจะมารับ เราก็นึกว่าเพราะเขามีรถ เลยสะดวก
ที่ไหนได้ พอมาเจอตัวจริงที่สนามบิน ตัวเปล่า หนวดยาวเพิ่มมาเขียว
แล้วก็นี่ละ... พาเราขึ้นรถเมล์

รถเมล์ ก็เป็นแบบโอเพนแอร์ชีด้วย สงสัยจะเป็นสไตล์เนปาล
เปิดรับอากาศเต็มที่ ไม่มีแม้แต่บานหน้าต่างปิด

เราเอามือสัมผัสกับสายลม อากาศเย็นก็จริง แต่ความคูลล์ของ
ฝุ่นในกาฐมาณฑุนี้... อะไรกันวะเนี่ย

ฮ่า ฮ่า

เราก็มองไปอย่างนั้น ชมบรรยากาศบ้านเมืองที่แปลกตา ไม่ได้
คิดอะไรให้มันแยะ ในใจรู้สึกตื่นเต้น ปนสงบนิ่ง

ระหว่างทางชีราฟก็ชวนคุย เล่าโน่นเล่านี้ และแอบมีสิ่งสายตา
ประหลาดให้ด้วย

แฮม... เห็นลูกฤๅษีเคราเพิ่มแบบนี้ ก็หน้าหม้อเหมือนกันนะเนี่ย

คุยกันได้สักพัก ช้างหน้ารถเมลล์เราเห็นอะไรบางอย่างไกลๆ ระวัง
ระยับตา แสงแดดตอนเย็นสาดส่องเป็นสีส้มอมชมพู เราเห็นเป็นยอด
เจดีย์

เป็นเจดีย์ทรงกลมที่มีดวงตาอยู่บนยอด... ขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
ที่จะว่าคล้ายกับเจดีย์บ้านเราก็คคล้าย จะว่าต่างก็ใช่

ภาพเจดีย์ตรงหน้าดูใกล้เข้ามาพร้อมๆ กับรถเมลล์ที่ขับเคลื่อน
เข้าไปกลางการจราจรที่แน่นขนัด เรามองลงไปรอบๆ เห็นคนมากมาย
เดินขวักไขว่ รถราบีบแตรเสียงดังกันอย่างวุ่นวาย

ซึ่งเราบอกให้เราเตรียมตัว เราพยักหน้ารับพร้อมกระชับกระเป๋า
เข้าไหล่ เตรียมขึ้นขึ้น

แถบอกกับเราว่า ที่นี้เรียกว่า 'Boudhanath Stupa' หรือสถูป
เจดีย์พุทธนาถ

เป็นจุดศูนย์รวมหลายๆ อย่าง ไม่ว่าจะเป็นแหล่งช้อปปิ้ง คาเฟ่
ร้านอาหาร การนัดเจอกัน พิธีทางศาสนาหรือแม้กระทั่งการมาเดิน
เวียนเทียน

เวียนเทียน...

ยังไม่ทันได้คำตอบอะไรมากมาย

เขาบอกเราว่าที่พามาที่นี่ เพราะจะพาเรามาเดินหาห้องพัก

ก๊อก ก๊อก ก๊อก..

ชีราฟเคาะประตูหน้าตึกหลังหนึ่ง ที่ดูเป็นตึกทั่วไป ไม่มีป้าย ไม่มีอะไรบอก และดูไม่น่าจะเป็นห้องพัก หรือเกสต์เฮาส์

เคาะไปไม่ถึงนาที ก็มีคนมาเปิดประตู

“Hello, do you have available room?” ชีราฟพูดขึ้น

เรายืนอยู่ข้างหลังแก สะพายกระเป๋าเป้ใบใหญ่ พร้อมกับขมวดคิ้วนิดหน่อยตอนได้ยินประโยคนั้น

“Available room?” มีห้องว่างไหม... นะหรือ?

คือ... เราารู้สึกว่าจังหวะมันแปลกนิดหน่อย เพราะเราตกลงกับชีราฟไว้ว่าจะให้พามาหาห้องพักระยะยาว เพราะตั้งใจจะมาอยู่ที่นั่นนานสักเดือนหนึ่ง ก็เข้าใจว่าชีราฟคงติดต่อไว้ให้แล้ว

แต่ยังไม่ทันได้อธิบายอะไร คำตอบจากคนที่เปิดประตูบ้าน ก็ทำให้เรารู้สึกขมวดคิ้วกว่าเดิม

“No”

ไม่

ชีราฟ!... นี่คงไม่ได้ติดต่อเขาไว้แต่กำ
(เดี๋ยวละ! ชีราฟ นี่นายไม่ได้ติดต่อห้องพักไว้จริงๆ เหรอ)

เราคิดเป็นคำเมืองในใจ เพราะตกใจที่ต้องมาเคาะถามหาห้อง
แบบนี้ แล้วอยู่ๆ ก็โดนปฏิเสธซะงั้น

และคงเพราะหน้าเราที่เต็มไปด้วยความวอดอย่างสงสัย ชีราฟ
เลยหันมาอธิบาย

“Oh, I guess this is not how you find a room in Thailand”
(โอ้ เธอคิดว่านี่คงไม่ใช่การตามหาห้องในไทยใช่ไหม)

“Of course not!”

ไม่ใช่อยู่แล้ว... เราตอบกลับไป และทุกอย่างก็เริ่มกระจ่าง จาก
คำอธิบายต่อของชีราฟ

ชีราฟบอกว่านี่คือวิธีการในการตามหาห้องที่เนปาล นั่นคือการ
เดินเคาะบ้านทีละหลังไปเรื่อยๆ แล้วถามเขาว่ามีห้องไหม

ไม่มีการจอง ไม่มีระบบหาห้องใดๆ ทั้งสิ้น

บ้านที่เนปาลส่วนใหญ่จะเป็นตึกหลายชั้น หลายหลังตั้งใจ
สร้างขึ้นมาให้มีชั้นเหลือเพื่อให้คนอื่นมาเช่าอยู่ เป็นรายได้พิเศษให้กับ
ครอบครัว

...

หืมม?

แบบนี้ก็ได้เหอ... แต่ก็เข้าใจ และจริงๆ มันก็รู้สึกน่าตื่นเต้นดินะ
แต่... มันกำลังมีความสงสัยมากกว่า

ว่าถ้าอย่างนั้น คีนี่... เราจะหาห้องได้ทันไหม

ตอนนี้พระอาทิตย์ใกล้จะตกดิน อากาศก็เริ่มเย็นขึ้นเรื่อยๆ
เท่าที่รู้มาห้องโรงแรมคีนละ 600-700 เราไม่อยากใช้เลย เก็บไว้
ใช้กินข้าวน่าจะอยู่ได้ตั้งหลายวัน
และไม่เอานะ ไม่ไปนอนห้องฤๅษีชีราฟแน่ๆ

โอ้ย อีหยังวะอีหังส์!

คิงยังมาสั่งตัง หยั่งปะเลือกไฟลท์มาก่อนหน้านี้วะ ละถ้าปะเจอ
ห้องขึ้นมา จะยะไดเเนีย!

(ทำไมชื้อบ้ออย่างนี้อีหังส์! ทำไมไม่เลือกไฟลท์มาก่อน ถ้าไม่เจอ
ห้องขึ้นมาจะทำยังงิเเนีย)

แต่ก็นั่นแหละ ทำยังงิได้ ตัวเครื่องบินถูกสุดที่มาถึงเนปาลมันมี
แค่ไฟลท์มาถึงตอนเย็น

ร่นหาที่แต่ๆ อีหังส์ อยู่ดีๆ ปะชอบ

งานดีๆ มีก็ไม่ไปทำ เงินที่ไปขอแม่จนได้มาเนปาลก็มีอยู่แค่นี้
บอกว่าจะมาเรียนวาดรูป แม็กัดันบ้าจี้ให้เงินมาจริงๆ

เพราะรูปวาดรูปนั่นแท้ๆ เลี้ยยยยย..

คงยังมาติสท์แต่วะ อีหึงงงงงส์

แล้วนั่นละ ก็เหมือนพระพุทธรูปเจ้าลงโทษ เหมือนเป็นลงว่าชีวิต
จะไม่ราบรื่นอะไรสักอย่าง

ที่หน้าตึกหลังหนึ่งไม่ไกลสูญ ระบุว่าที่ซีร่ากำลังพาเดินทางห้อง
ในบ้านหลังถัดไป เราก็ได้ยินเสียงกังวานมาจากอากาศ

“พรีบ!!”

แล้วไฟก็ดับ พร้อมกันทั้งเมือง!!

พิกษ์
ปะโอชะ

เมื่อชีวิต ไม่อาจลิขิตได้
...ดังปลายพู่กัน

หงส์

เราชื่อ หงส์

หรือจะเรียกเราแบบเพื่อนว่าฮังส์ก็ได้

อายุ 23 ปี เป็นคนเชียงรายโดยกำเนิด แต่ต้องย้ายมาเรียน
เชียงใหม่ตอนชั้น ป.6 ตั้งแต่เด็กเราจะชอบวาดรูป ชอบงานศิลปะ หลัง
จากเรียนจบ ม.ปลาย ก็เรียนมหาวิทยาลัยเอกชนใกล้บ้านในเชียงใหม่

เคยไปไกลครั้งเดียว คือตอนที่ได้ทุนไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน
อเมริกาที่รัฐวอชิงตัน 1 ปี หลังจากนั้นก็กลับมาอยู่เชียงใหม่ตลอด

แล้วก็นี่ละ เพิ่งเรียนจบปริญญาตรี ออกต่างประเทศครั้งที่สอง
มาเนปาล

ตั้งใจมาเรียนวาดรูป แบบที่เขาเรียกกันว่า ทังก้า

ทั้งเก้าคืออะไร... เอาไว้ก่อน

เพราะก่อนจะไปเรียนได้ เราต้องหาที่นอนคืนนี้ให้ได้ก่อน

หลังจากแบกกระเป๋าเป้ใบใหญ่ เดินตามถนนสี่ราฟหาห้องอยู่ 3 ชั่วโมง และอีก 1 ชั่วโมงในความมืดเพราะไฟดับทั้งเมือง

จะว่าไป จริงๆ ก็ไม่ยากอย่างที่คิดนะ แล้วถ้าพูดถึงในความมืดแบบนี้ด้วยแล้ว

เคาะประตูบ้านหลังอื่น คนก็ยังออกมาเปิดประตูตามปกติ แต่ก็จะมาพร้อมไฟฉาย บางบ้านก็มาพร้อมตะเกียงเทียนไข อย่างกับว่าไฟดับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นประจำ

ซึ่งก็เป็นจริงอย่างนั้น...

สี่ราฟเล่าให้ฟังระหว่างที่เดินหาบ้าน ว่าไฟดับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทุกวัน มีดับเป็นตารางเวลา

ทั้งหมดนี้เพราะการประหยัดพลังงาน เนื่องจากเนปาลไม่สามารถหาพลังงานมาให้คนใช้ตลอด 24 ชั่วโมงได้ เลยดับซะเลย

เราเจอหลายห้องที่ขึ้นไปดูแต่ยังไม่ชอบ หลายห้องมันสกปรก และเสียงดังเกินกว่าจะนั่งวาดรูปออกมาให้สวย

วนดูอยู่นานจนสี่ราฟเกาหนวดดั่งแกรกๆ แต่แกก็ยังเต็มใจพาเราไปดูห้องอื่นต่อ

เรารู้สึกว่าคนที่นี้ใจดีจัง ไม่มีท่าทางจะกลัวกันเลย
แต่ถ้าคิดจากการที่เขาเปิดบ้านให้คนไม่รู้จักมาอยู่เพื่อหารายได้
เสริมแบบนี้ เค้าก็คงไม่กลัวจริงๆ ละนะ

แล้วหลังจากเดินอยู่ 3 ชั่วโมง บวกความมืดอีกชั่วโมงนึงจนมอง
เริ่มมืด ซีราฟเริ่มอารมณ์บ่จอย ส่วนเราเกือบได้นอนขดเฝ้าเจดีย์คืนนี้
ในที่สุดเราก็พอใจกับห้องที่เจออันสุดท้าย

เป็นห้องเล็กๆ ของบ้านหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ บนถนน
ที่ชื่อว่าฟูลบาร์ (Phulbari)

ห้องนี้อยู่บนดาดฟ้าของบ้าน ขนาดเล็กสี่เหลี่ยมจัตุรัส แต่มีหน้าต่าง
บานใหญ่มาก จากฝั่งซ้ายสุดมาชิดฝั่งขวาสุด

เราเลือกห้องนี้ทันทีที่เห็น

เพราะคิดว่าตอนฟ้าสว่าง... เราจะนอนมองเห็นท้องฟ้า

ส่วนอื่นๆ ของห้องก็พอใช้ได้ ปูพื้นกระเบื้องง่ายๆ มีชั้นวางหนังสือ
เล็กๆ หนึ่งอัน กับฟูกที่นอนหนึ่งหลัง หมอนเก่าๆ หนึ่งใบ

ไม่มีผ้าปู ไม่มีปลอกหมอน ฟูกหลังนี้ดูจากสภาพ คาดว่าเจ้าของ
คนก่อนคงซื้เก๊ยจเอาไปด้วย

โดยรวมทุกอย่างเฉยๆ เราอยู่ได้ ที่สำคัญคือมันเงียบ และได้
เห็นท้องฟ้ากว้างเต็มตาเป็นใช้ได้

จบภารกิจหาห้อง ซีราฟก็บอกลาอย่างสุภาพ ส่งสายตามา
นิดหน่อย แต่เราก็ไม่ได้ใส่ใจ

เราบอกลาและขอบคุณซีราฟที่สละเวลามาช่วยหาห้องด้วยความ
ตั้งใจ

แล้วก็จัดแจงทำความสะอาดคร่าวๆ เอาให้พอนอนได้คืนนี้ก่อน
เราดึงถุงนอนออกจากกระเป๋า ปูเบาๆ ลงบนฟูก
ไว้ค่อยไปหาของใช้เพิ่มก็ได้ พรุ่งนี้มีเรื่องสำคัญกว่ารออยู่
เราบอกตัวเองอย่างนั้น

ก็อย่างที่พูดไว้ก่อนหน้านี้ ว่าเรามาที่นี่เพราะอะไร

เรามาเรียนวาดรูป
ที่เขาเรียกว่า

'ทังก้า'

2

เราเห็นภาพวาดนี้ครั้งแรก ที่บ้านของพ่อ
แขวนไว้บนหัวเตียงนอน

มันเป็นภาพวาดที่เกินคำว่าประณีต เกินกว่าคำว่าจิตรระการตา
มันเป็นความรู้สึกต้องมนตร์ขลัง จนเราไม่สามารถละสายตาได้

ภาพพระโพธิสัตว์หิมพานต์ ร่างกายสีเขียว ใบหน้าอมยิ้ม ขาข้างซ้าย
ยกขัดสมาธิ ขาขวาปล่อยลงมามีอริยาบถสบายๆ แขนยกขึ้น ที่มีมือถือ
ดอกบัวบาน ลายเส้นของภาพนิ่งสงบ

จำได้ว่าเราจ้องภาพวาดนั้นอยู่นาน ก่อนจะไปถามพ่อ ว่าแกได้
ภาพนี้มาจากไหน